

GHOST

ABATTOIR FERMÉ

Geestig weer

Lotte Ogiers

Gezien op 20 mei 2022
KC Nona, Mechelen

De allerlaatste herneming van 'GHOST' (2013) kon op geen beter moment komen. Na enkele zwoele dagen en een dreigend onweer boven de Mechelse binnenstad, is er niet veel meer nodig om de koortsachtige *roadtrip* van Abattoir Fermé door de *Southern States* weer op te rakelen. Een trip *down memory lane*. Pas op, schrik niet, maar het spookt er nog steeds.

23 MEI 2022

In een groen, zompig moerasgebied verschijnen en verdwijnen de personages van regisseur Stef Lernous. Alsof ze zich van droom naar droom begeven, een spoor van kruimels achterlatend voor slapers die maar niet ontwaken. Vaste waarden Kirsten Pieters, Tine Van den Wyngaert, Chiel van Berkel en Steve Geerts geven woordeloos gestalte aan hun wereldvreemde personages. Als geesten en het onderbewustzijn een gemeenschappelijke taal hadden, dan spraken ze in beelden.

De krekels en vogels op de soundscape van de vaste Abattoir-componist, Kreng, verbeelden de zengende hitte. Tussen al die donkere varens zou wel eens een alligator op de loer kunnen liggen. Een vervallen barak zegt: dit is een uithoek. Hier komt niemand. Of toch, het personage van Chiel van Berkel, de enige constante. Met zijn lange overjas en das, lijkt hij op een Jansen en Janssen uit Kuifje. Een fatsoenlijke burgerman. Zou je denken. Maar geleidelijk aan brokkelt die schijn af. Eerst klinkt zijn geklop op de deur nog als een vriendelijk verzoek klinkt, maar allengs krijgt het steeds meer de *sound* van dreigend geweld. Zijn het zijn duistere fantasieën en verdrongen herinneringen die via dromen à la David Lynch aan een nieuw leven beginnen?

'GHOST' staat te boek als ijkpunt in de geschiedenis van Abattoir Fermé. De hyper visuele voorstelling was een kristallisatiepunt in de poëtica van het gezelschap. De witgeschilderde gezichten van de acteurs versterken ook hier het fantastische mimespel. De (humoristische) herhaling en deconstructie van de eigen vertelling versterkt de *unheimliche* beeldtaal van Lernous die via steeds andere wegen benadrukt wat verdrongen en verborgen bleef.

De acteurs openen een deur naar een andere wereld: die van het onbewuste

In het eerste deel van 'GHOST' spelen de acteur écht theater: ze duiken onder de planten om in een volgende scène weer een heel ander personage neer te zetten. Zo verandert Tine Van den Wyngaert van braaf Jommeke naar lijmsnuivende zwerver, of is Steve Geerts nu eens een bezwerende, zwarte magiër, om dan weer een kolossale, televisieverslaafde Amerikaan te spelen. Kirsten Pieters huppelt van een *nerdy* meisje naar een afstotelijke huisvrouw in enkele minuten. Flarden van songteksten die de sfeer van de Zuiderse staten oproepen, krakende telefoonreclame of scènes uit oude films zijn daarbij de *score*. Zelf maken de personages er geen woorden aan vuil. Ze zwerven en leven en sterven tussen die *soundbytes*. Maar ze komen ook altijd weer terug.

Wanneer een theaterlamp plots naar beneden dendert, verandert 'GHOST' in een *trashy* versie van de film 'The Truman Show' van Peter Weir (1998). De acteurs verstoppen zich niet meer, maar tonen in het tweede deel hoe ze zich van personage naar personage schminken. Ze tonen de constructie van wat vooraf ging. Tegelijk openen ze een deur naar een andere wereld: die van het onderbewuste. De vertelling wordt vanaf nu een verwarrende samenvatting van het vorige deel. Ze zijn elkaar, iemand anders en altijd weer blijft Chiel van Berkel de man met de stofjas spelen. Het wordt duidelijk dat dit zompige, krijsende moerasgebied zijn wereld is.

Aan een razend ritme gaat deze koortsdroom van filmische lengte (1u40 min.) voorbij. De barak tolt en kraakt wanneer de vrouwelijke personages gebukt gaan onder het geweld. Deze natte grond verbergt verschrikkelijke lusten. En toch, ga nog een laatste keer zweten in het Zuiden. Hou je hoofd erbij. Het is de moeite.

Of wacht op een volgend onweer.